FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CLAUS GULMANN

fremsat den 17. december 1992 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Domstolen har af Finanzgericht Hamburg fået forelagt et præjudicielt spørgsmål, der skal gøre det muligt for retten at afgøre, om det tyske selskab Möllmann-Fleisch har ret til eksportrestitution i forbindelse med eksport af et parti oksekød til Ægypten.

Det drejer sig om en såkaldt differentieret restitution, dvs. en restitution, hvis sats afhænger af destinationslandet, og det følger derfor af de relevante fællesskabsregler, at det ikke alene skal godtgøres, at varerne er udført fra Fællesskabet, men også at »produktet er indført til det tredjeland ... som restitutionen er fastsat for«, jf. artikel 20, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2730/79 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner [1].

Ifølge forordningens artikel 20, stk. 2, betragtes »produktet ... som indført, når toldformaliteterne ved overgang til fri omsætning er afsluttet«, og efter artikel 20, stk. 3, føres »bevis for disse formaliteters afslutning a) ved fremlæggelse af tolddokumentet ... eller b) ved fremlæggelse af fortoldningsattesten ...«.

2. Det fremgår af forelæggelseskendelsen,

— at de eksporterede varer var nået frem til Ægypten og ifølge en udateret ægyptisk fortoldningsattest, som den forelæggende ret synes at ville lægge til grund, havde gennemgået den fornødne toldbehandling

— at varerne blev bragt tilbage til Fællesskabet, hvor de blev anbragt på toldoplag og senere eksporteret til et andet land af det tyske selskab

— at det er omtvistet, hvad der var årsagen til, at varerne måtte føres tilbage til Fællesskabet, herunder hvilken betydning der kan tillægges dokumenter, der måske kan støtte den antagelse, at varerne var blevet undergivet en sundhedsundersøgelse, hvis resultat havde været negativt.

3. De tyske toldmyndigheder finder ikke, at den fremlagte fortoldningsattest under de foreliggende omstændigheder udgør et tilstrækkeligt bevis for indførslen, mens det

* Originalsprog: dansk.

1 — EFT 1979 L 317, s. 1. Den tilsvarende betingelse i Rådets forordning (EØF) nr. 885/68 om de almindelige regler for ydelse af eksportrestitutioner for oksekød (EFT 1968 I, s. 229) findes i artikel 6, stk. 2, hvorefter det skal godtgøres, at »produktet har nået det bestemmelsessted, for hvilket restitutionen er blevet fastsat«.

tyske selskab under henvisning til bestemmelserne i artikel 20, stk. 2 og 3, i forordning nr. 2730/79 gør gældende, at fortoldningsattesten udgør det nødvendige og tilstrækkelige bevis for indførslen.

4. Finanzgericht Hamburgs spørgsmål er, om det i de relevante fællesskabsregler

»krævede bevis for indførsel til et tredjeland ... anses for ikke at være ført,

— når der er begrundet tvivl om, hvorvidt den i fortoldningsattesten anførte vare faktisk er nået frem til markedet i tredjelandet

— eller om der skal føres bevis for det modsatte, altså at varen ikke er indført?«

Finanzgericht Hamburg henviser til Domstolens dom af 11. juli 1984 i Dimex-sagen [2], hvori Domstolen i præmis 10 fastslog, at toldformaliteternes afslutning kun »principelt udgør en sikkerhed for, at varerne også har fået adgang til markedet i bestemmelseslandet«. Det er således efter Finanzgericht Hamburgs opfattelse klart, at tolddokumentet kun udgør et afkræfteligt bevis på indførsel, og dette er baggrunden for rettens ønske om Domstolens svar på spørgsmålet om, under hvilke faktiske og retlige omstændigheder det indicium for indførsel, fortoldningsattesten udgør, kan anses for afkræftet.

2 — Sag 89/83, Sml. s. 2815.

5. Besvarelsen må tage sit udgangspunkt i det forhold, at restitutionen kun skal udbetales, når produktet er indført i det pågældende tredjeland.

Domstolen fastslog i præmisserne 8-11 i sin dom i Dimex-sagen, at

— »... systemet med de differentierede eksportrestitutioner [har] til formål at åbne eller fastholde markederne i de pågældende tredjelande for udførsler fra Fællesskabet«, idet »differentieringen af restitutionsbeløbet skyldes hensynet til de særlige forhold på hver enkelt af de importmarkeder, hvor Fællesskabet ønsker at spille en rolle«

— »... formålet med ordningen med de differentierede restitutioner ikke ville blive opfyldt, såfremt det var en tilstrækkelig betingelse for at yde den højere restitutionssats, at varen blot var blevet udlosset, men *ikke nået frem på markedet i bestemmelseslandet*«

— dette er begrundelsen for, at den i sagen relevante bestemmelse (der på dette punkt svarede til artikel 20 i forordning nr. 2730/79) »gør udbetalingen af den differentierede restitution betinget af, at toldformaliteterne med henblik på varens overgang til den fri omsætning i tredjelandet er afsluttet, eftersom disse formaliteters afslutning *principielt* udgør en sikkerhed for, at varen også virkelig har fået adgang til markedet i bestemmelseslandet«, og

— den relevante forordningsbestemmelse, der »giver myndighederne mulighed for at kræve fremlagt andre dokumenter, når de anser beviset for toldformaliteternes afslutning for utilstrækkeligt under hensyn til de særlige *indicium* for, at formålet med de differentierede eksportrestitutioner virkelig er opfyldt« (mine fremhævelser).

Domstolen fastslog således, at toldformaliteternes afslutning kun *i princippet* udgør en sikkerhed for, at varen også virkelig har fået adgang til det pågældende marked. Hertil kommer, at artikel 20, stk. 4, i forordning nr. 2730/79, ligesom den i Dimex-sagen relevante bestemmelse, bestemmer, at myndighederne har mulighed for at kræve fremlagt andre dokumenter, f.eks. lossebeviser og bankdokumenter vedrørende betaling, end de i stk. 3 nævnte tolddokumenter, »såfremt disse findes utilstrækkelige«. Det er på denne baggrund utvivlsomt, at den i den foreliggende sag fremlagte fortoldningsattest, således som også fremhævet af Finanzgericht Hamburg, kun udgør et afkræfteligt indicium for, at formålet med de differentierede eksportrestitutioner virkelig er opfyldt, jf. herved den ovenfor citerede præmis 11.

6. Artikel 20, stk. 2, bestemmer som nævnt, at »produktet anses for indført, når toldformaliteterne ved overgang til fri omsætning i tredjelandet er afsluttet«, og det er derfor naturligt, at de i stk. 3 nævnte tolddokumenter udgør de primære bevismidler for disse formaliteters afslutning.

De i stk. 4 nævnte dokumenter får betydning, hvis tolddokumentet eller fortoldningsattesten ikke kan fremlægges, eller, som nævnt, hvis disse dokumenter findes utilstrækkelige. Der er efter min mening hverken i forordningens tekst eller i Dimex-dommen holdepunkter for, som hævdet af det tyske selskab, at tillægge fortoldningsattesten en sådan bevisværdi, at det, når der er fremlagt en fortoldningsattest, under alle omstændigheder må påhvile myndighederne at føre bevis for, at varen ikke er indført.

En sådan retstilstand vil være i strid med formålet med de differentierede restitutioner, nemlig at åbne og fastholde markederne i de pågældende lande for indførsler fra Fællesskabet.

Domstolen har i præmis 16 i Dimex-dommen udtalt:

»Det fremgår af det anførte, at det i betragtning af formålene med den differenterede restitutionsordning er væsentligt, at de produkter, som modtager støtte i form af en restitution, også virkelig når frem til markedet i bestemmelseslandet og bringes i omsætning dér.«

Fremlæggelse af fortoldningsattesten vil ganske vist under normale omstændigheder være et tilstrækkeligt grundlag for en formodning om, at varerne er indført i fællesskabsreglernes forstand, men det er også sikkert, når henses til indholdet af begrebet »indførsel«, at der meget vel kan foreligge omstændigheder, der på trods af udstedelsen af fortoldningsattesten viser, at der ikke er sket indførsel i fællesskabsreglernes forstand. Den formodning for indførsel, der normalt skabes ved hjælp af fortoldningsattesten, vil derfor kun gælde, når der ikke er opstået begrundet tvivl om, hvorvidt varerne virkelig har fået adgang til markedet i bestemmelseslandet og er bragt i omsætning dér.

En sådan begrundet tvivl kan f.eks. meget vel anses at foreligge, hvis der foreligger dokumenter, der af den ret, som skal foretage bevisbedømmelsen, forstås således, at varerne i sundhedsmæssig henseende ikke er fundet acceptable af importstatens myndigheder, og hvis det kan lægges til grund, at varerne rent faktisk er ført tilbage til Fællesskabet.

7. Jeg skal herefter foreslå Domstolen at besvare det forelagte spørgsmål på følgende måde:

»Det bevis for indførsel, der føres ved fremlæggelse af den i artikel 20, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2730/79 nævnte fortoldningsattest, er afkræfteligt og kan ikke anses for ført, hvor der foreligger begrundet tvivl om, hvorvidt den omhandlede vare er nået frem til markedet i bestemmelseslandet og bragt i omsætning dér.«